

Katrine Engberg – neabejotina dāņu kriminālās literatūras karalienē.
LITTERATURSIDEN

KATRINE ENGBERG

KRUVINĀSIS MĒNULIS

BESTSELERIS NR. 1
DANIJOJE

baltos.lankos

Katrine Engberg

Kruvinasis Mėnulis

romanas

Iš danų kalbos vertė Rūta Poškutė-Andreikienė

baltos lankos

3 skyrius

– Užeikit, užeiikit!

Jepė sekundę stabtelėjo Teismo medicinos instituto profesorius Niubojės kabineto tarpduryje. Niubojė barbeno pirštais į stalą leisdamas suprasti, kad jiems neskirs visos dienos. Nekantrumas, kaip įprasta, rodė, kad jis nepalyginamai labiau užsiėmęs.

Anetė jau stovėjo tvarkingame kabinete, iš kurio atsivėrė vaizdas į Feledo parką. Metalinės lentynos palei sienas linko nuo žurnalų ir profesinės literatūros, o ant palangės pūpsantis sukulentas visomis išgalėmis stengėsi išgyventi. Niubojė atsisėdo ir mostelėjo ranka link kėdžių kitapus sunkaus medinio rašomojo stalo. Jepė atkreipė dėmesį, kad svečių kėdės žemesnės nei Niubojės biuro kėdė. Vargu ar atsitiktinai.

– Na, Niuboje, tai vis dėlto jis nebuvo benamis, ar ne?

Niubojė nužvelgė Jepę pakėlęs antakį ir darkart mostelėjo sėstis. Jie prisėdo. Bent jau ši tema buvo išsemta.

Jepė sutrikęs atsikrenkštė.

– Na, gerai. Nuo ko jis mirė? Tas madistas.

Niubojė paniekinamai nusikosėjo.

– Būtų buvę nepaneigiamai lengviau, jeigu būtumėte dalyvavę skrodime. Jei dar abejojate, aš tikrai užimtas – už pusvalandžio reikia būti teisme. Turit dešimt minučių.

Jepė prikando liežuvį, kad nepasakytų ko nors užgaulaus. Vis tiek jau per vėlu ką nors daryti, o Niubojės nepakeisi.

– Daug detalių nereikia.

– Dievas slypi už detalių. – Niubojė ištraukė dokumentą iš popierinio aplanko. – Auka buvo palyginti sveikas keturiasdešimt aštuonerių vyras. Su visomis galūnėmis, jokių matomų kaulų lūžių ar žaizdų, dantys visi, gražiai protezuoti brangiomis porceliano karūnėlėmis. Randinis audinys palei plaukų augimo liniją po mažiausiai vieno veido patempimo ir botulino injekcijų, restilano pėdsakai kaktoje, skruostuose, lūpose ir aplink akis.

– Kitaip tariant, 90 procentų plastiko? – Anetė vienintelė nusijuokė.

Niubojė nepakeldamas akių pasakojo toliau:

– Patikrinome, ar auka nesirgo lytiniu būdu plintančiomis ligomis. Atsakymus turėsime, kai bus iširtas kraujas. Gali būti, kad sirgo hepatitu C – kepenų uždegimu, kuris paprastai perduodamas lytiškai santykiaujant, perpilant kraują arba per nešvarius švirktus. Didžiuliai kepenų surandėjimai rodo, kad sirgo ne vienus metus.

– Narkomanas?

– Matomų dūrių žymių nėra, tad jei kada ir buvo, tai labai seniai. – Niubojė atidarė stalčių, išsitraukė javainių batonėlį ir jį išvyniojęs ėmė valgyti kalbėdamas. – Kraujo tyrimo atsakymų dar neturime, bet, žinoma, pasiaiškinsime dėl visų įmanomų narkotikų, alkoholio ir panašiai. Kavos?

Niubojė žvelgė į juos šaltai, tarsi priimti jo pasiūlymą būtų buvę visiškai netinkamas žingsnis. Jepė su Anete mandagiai atsisakė ir Niubojė patenkintas linktelėjo.

– Na, taip, juk iš pradžių manėme, kad jis benamis. Suklaidino nuskurę ir nešvarūs drabužiai, o dar visi tie varvalai.

- Varvalai?
- Jis prisišlapino ir apsvėmė. *Hematemesis*. Apskritai *vomitus* turinys įdomus.
- Niuboje, daniškai, prašyčiau! – Jėpė pamėgino lengva šypsenėle sušvelninti nuotaiką.
- Niuboje šypsenos nepastebėjo.
- Vėmalai! Auka smarkiai apsvėmė drabužius ir vėmalai yra patamsėję nuo kraujo. Tai neįprasta.
- Kraujingi vėmalai? Ką tai galėtų reikšti? – Jėpė girdėjo greta žiaukčiojant Anetę. Labai tinka suaugusiajam.
- Galbūt retrogradinė peristaltika, tai yra atgalinė peristaltika, kai plonosios žarnos viršutinio segmento turinys grąžinamas į skrandį ir toliau aukštyn stemplė. Ir dar vidinis kraujavimas. – Niuboje įsidėjo paskutinį batonėlio kąsnį į burną ir nusivylęs pažvelgė į popierėlį, prieš išmesdamas jį į šiukšliadėžę.
- Aukai stipriai pažeista burnos ertmė ir stemplė, ir dėl to kilo stiprus gastrointestinalinis kraujavimas. Kad sužinotume tikslią sužalojimų priežastį, teks palaukti toksikologų išvados, bet nėra abejonių, kad jis vartojo kažko stipriai ėsdinančio.
- Tai yra suvalgė arba išgėrė kažką nuodinga?
- Niuboje pakėlė akis.
- Na, turbūt galima ir taip pasakyti. Bet tai nebuvo kažkas, kas lėtai veikia nervų sistemą ar kaip nors kitaip paralyžiuoja. Auka pavartojo kažką taip stipriai ėsdinančio, kad netrukus mirė.
- Apie ką kalbame? – Jėpė pasižymėjo bloknote. *Ėsdinantis, greitai veikiantis*.
- Ne daugiau nei valanda nuo vartojimo iki mirties.
- Kitaip tariant, tą kažką suvalgė arba išgėrė vakarėlyje?

– Beveik nėra abejonių. Ant lavono šlaunų buvo šalčio dėmių, taigi šaltis irgi padarė savo. Matysime, ką sužinosime apie tuos išėsdinimus gavę toksikologų išvadą. – Niubojė atsisotojo ir nuėjo prie senamadiško kavos aparato kabineto kampe. Prisipylė puodelį iš kavinuko jiems nesiūlydamas ir nešinas kava grįžo prie stalo.

– Kaip galima pavartoti ką nors mirtinai ėsdinančio per vakarėlį? – Nuo kavos, per ilgai stovėjusios ant kaitvietės, kvaipo Jepi viskas sukilo.

Niubojė siurbtelėjo ir mąsliai pažvelgė pro langą.

– Tai jau jūsų užduotis išsiaiškinti. Bet vienodai pasklidusios žaizdos rodo, kad išgerta ėsdinančio skysčio.

– Jam kažko įpylė į gėrimą? Surūgusių ananasų sulčių į pinakoladą? – Anetė viltinai žvelgė į teismo mediką. Niubojė papurtė galvą.

– Ne ananasų. Mes ištyrėme ant drabužių likusių vėmalų pH. Rodiklis viršija dešimt, nors vėmaluose yra skrandžio rūgščių. Tai rodo šarmus. Turite suprasti, kad rūgštys ir šarmai kūną veikia labai skirtingai.

– Kas tada tai galėtų būti?

Kaip užsiėmęs žmogus, Niubojė galėdavo būti nepakeliamai smulkmeniškąs.

– Na, su visais įmanomais apsidraudimais manyčiau, kad auka išgėrė kažko labai aktyvaus, pavyzdžiui, kalio hidroksido. Tai labai stiprus ėsdinantis šarmas.

– Kuris randamas kur?

– Į šitą klausimą atsakysime, kai bus tiksliai nustatyta medžiaga. – Niubojė atsisotojo ir papplekšnojo per kišenės tarsi nekantraudamas atsisveikinti. – Na, regis, tai ir buvo tos dešimt minučių. Ir dar viršaus.

Jepė iš lėto pakilo.

– Ar galėtų asmuo išgerti ką nors ėsdinančio laisva valia?

– Hm, aš nemanyčiau, kad tai tikėtina, net jei nelaimėlis būtų smarkiai apsvaigęs nuo alkoholio ar narkotikų. Kol nežinome, kas tai per medžiaga, savaime suprantama, tiksliai negalime pasakyti. Bet kad numirtų, auka turėjo išgerti tikrai nemažai to šarminio skysčio. Na, kokią stiklinaitę.

– Savižudybė? – Anetė irgi atsistojo.

Niubojė gūžtelėjo pečiais, bet atrodė nusiteikęs skeptiškai.

– Čia jums daryti išvadas iš rezultatų, bet aš primygtinai siūlyčiau atvejį tirti kaip žmogžudystę.

– Kada tikėtumeisi toksikologinio tyrimo rezultatų?

Niubojė demonstratyviai atsiduso.

– Na, *toksas* paprastai užtrunka kelias dienas, bet paprasčiau, kad suteiktų pirmenybę, taigi galbūt iki savaitgalio bus.

– Gerai. Dėkui už sugaištą laiką. – Jepė ištiesė ranką, bet Niubojė jos vikriai išvengė sukdamas link durų.

Kai juodu išėjo iš Teismo medicinos instituto pastato, buvo dar tik dvylikta, bet debesuota, tvyrojo prieblanda. Nuogi Feledo parko medžių vainikai susiliejo su žiemos dangumi. Jie atsargiai pasileido apledėjusiu Frederiko V gatvės šaligatviu link stovėjimo aikštelės.

Sausis! Toks žiaurus savo tamsa ir šalčiu, visada ilgesnis, negu tikiesi. Jepėi vis labiau rodėsi, kad sausis yra blogiau už Nordbranto* lapkritį. Lapkritį bent jau lauki gruodžio linksmybių. Sausis asocijavosi vien su susilaikymu ir skolų gražinimu.

* Henrik Nordbrandt – žinomas danų poetas. Aliuzija į jo eilėraštį „Metuose yra šešiolika mėnesių“, kuriame metai turi penkis lapkričio mėnesius.

Jepė šiek tiek papurtė riešą, kad naro laikrodis atsidurtų reikiamoje vietoje. Šviečiantis, didžiulis „Suunto DX“. Dirželis turi būti apylaisvis, paaiškino nardymo reikmenų parduotuvėje Eksmute, kai Jepė spontaniškai išleido pusę mėnesio atlyginimo laikrodžiui, rodančiam laiką tūkstančio dviejų šimtų metrų gylyje. Senasis Jepės „Omega“, kurį buvo paveldėjęs iš tėvo, bet niekada neįprato nešioti, dabar gulėjo stalčiuje. Nebuvo itin patikimas, visada vėluodavo ir per parą atsilikdavo maždaug minutę. Kuklus laikrodis kukliam vyrui. Tebetiksėjo stalčiuje net ir praėjus kelioms dienoms po to, kai Jepė liovėsi jį segėti, o tada sustojo.

– Kaip manai, kas jam nutiko? – Anetė atrodė uždususi, nors juodu judėjo sraigės greičiu. – Kaip nutinka, kad tau išėda stemplę mados vakarėlyje?

– Kaip ir ne mažiau svarbu kodėl. – Jepė pirmiau pajuto, kaip iš po kojų dingsta šaligatvis, o paskui tvirtą Anetės ranką pažastyje. Dėkodamas linktelėjo. Velniai rautų tą plikledį, atimantį gebėjimą išsaugoti ir šilumą, ir orumą.

– Na, seneliuk, geriau eime gatve. Ji nuvalyta. – Anetė juokdamasi tempė Jepę į važiuojamąją dalį. – Ar galėjo įvykti kokia nors klaida su narkotikais? Kaip vadinamas tas dabar populiarus skystas ekstazis? Kažkoks ten ratų diskų valiklis...

– Šitoj aplinkoj? Pamiršk! Tikriausiai kas nors įmaišyta į kokteilį. – Jepė sutramdė poreikį vėl įsikibti ir tipeno tarsi Parkinsono liga sergantis senolis, kuriam reikia vaikštynės. Tik be jos.

Anetė pirmoji priėjo prie automobilio ir šis atrakinamas garsiai pyptelėjo.

– Beje, jei jau kalbame apie stemplę, netrukus turėtume pietauti, ar ne?

Jepė įsitvėrė automobilio durelių rankenos ir lengviau atsikvėpė.

– Aš galiu šiek tiek palaukti. Ar ne geriau pirma nusigauti iki Rotušės ir pasikalbėti su mados pasaulio žmonėmis?

Ji dirstelėjo į laikrodį ir sausai atsakė:

– Nieko nenorėčiau labiau.

*

Liemene ir peteliške pasipuošęs padavėjas praėjo su gėrimų padėklų slėpdamas susidomėjimo kupiną žvilgsnį. Ji buvo prie to pripratusi. Užtat nebuvo pripratę čia, „Nimbo“ viešbutyje. Tikriausiai ne kasdien prašmatnaus viešbučio ovalų vestibulį palaimina aiškiaregė, nešina smilkalais ir šventintais pelenais. Lulu Sui pūstelėjo debesėlį sau nuo delno rytiniame patalpos kampe – arba ten, kur spėjo esant rytus, – ir sugiedojo posmą Dambalai, kosminiam dangaus tėvui.

Rankos – nieko nuostabaus – nežymiai virpėjo. Bet nieko kito nelieka, tik susiimti ir atlikti darbą. Barą reikėjo paruošti dizainerio Rolfo Toklumo rytojaus šou, išvalyti energiją. Jeigu būtų atsisakiusi, būtų atkreipusi aplinkinių dėmesį, žmonės būtų pradėję kalbėti. O dėmesio dabar reikėjo mažiausiai.

Padavėjas vėl praėjo, tik šįkart atvirai spoksodamas. Ji pamėgino nusišypsoti, bet lūpos buvo išdžiūvusios, o skruostai sustingę.

Jis flirtuodamas atsakė šypsena ir paėmęs padėklą pradingo. Liauną kūną įspraudusi į kelnių kostiumą ir avėdama smailiakulnius ji nebuvo panaši į tipišką aiškiaregę ir greičiausiai kaip tik dėl išvaizdos buvo mėgstama mados ir pramogų

pasaulyje. Jei būtų buvusi apkūni moterėlė, susisupusi į gėlėtą poliesterį, kažin ar jie būtų rikiavęsi į eilę prašydami palaiminti kūrybinius sumanymus. Bent jau ne muzikos įrašų leidėjai, dizaineriai ir naujieji turčiai.

Patalpoje pasklido maisto aromatas; kiek suprato Lulu Sui, ant grotelių kepama mėsa. Vienam iš žemų stalelių tarp krėslų aukštomis atkaltėmis patiekė pietus – Kobės jautienos mėšainius su kokteiliais, o nuo kompanijos sklido juokas ir švediškos sentencijos. Neabejotinai mados pasaulio žmonės, kokie nors drabužių kūrėjai. Kopenhagos mados savaitė buvo geriausia proga pasiimti į komandiruotę meilužę ir paūžti.

Lulu Sui giliai įkvėpė ir pamėgino nuslopinti po kūną sklindantį nerimą. Paprastai ji pirmoji mesdavosi į vakarėlius, ypač šiuo tamsiu metų laiku. Bet vakar šventės baigėsi. Dabar svarbiausia išverti ateinančias porą dienų neatkreipiant aplinkinių dėmesio ir pasirūpinti, kad vėl kas nors neįvyktų. Jai reikėjo sutelkti energiją ir susikaupti, kad nepadarytų klaidos.

O dar tas, kuris laukė namie. Ką gi su juo daryti?

Didelės patalpos viduryje ji nusispyrė batus ir dešiniu delnu padarė apskritimą nuo kaktos, pro širdį ir toliau prieš laikrodžio rodyklę, atsukusi delną į išorę prisimerkė ir atvėrė savo sielą. Ryšį pajuto iškart. Energijos greitkelis, srūvantis aukštyn per padus ir laukan iš krūtinės, kurį ji galėjo atverti ir užverti vos tik susikoncentravusi. Ji keitėsi energija su Visata. Jai tai buvo taip pat natūralu kaip plaukti vandenyje ir reikalavo tiek pat mažai pastangų. Tik labai nedaug klientų domėjosi jos metodika. Šiaip jiems užteko žinoti, kad ji turinti ypatingų galių. Ryšį su tuo, kas didesnis už juos. Kuo mistiškiau ir neaiškiau dirbo, tuo buvo geriau.

Kaip tik šiuo metu, artėjant Mėnulio užtemimui, srovė buvo ypač stipri. Batamaribų gentis iš Benino tikėjo, kad Kruvinasis Mėnulis pasirodydavo tada, kai Saulė su Mėnuliu kildavo į karą, ir kad tai pranašavo neramumus bei pokyčius Žemėje. Kruvinas sąskaitų suvedimas su praeitimi, kerštas ir naujas galių pasiskirstymas. Lulu Sui tai jautė ypač aštriai: sustiprėjęs magnetizmas, kasdienybėje veikiantis potvynius ir atoslūgius, moters ciklą.

Juto audringą frontą artėjant kartu su Kruvinuoju Mėnuliu. Šviesos kovą su tamsa, gėrio – su blogiu.

Tik nežinojo, į kurią pusę viskas persisvers.

*

Priešais Kopenhagos rotušę skersai aikštės stovėjo gigantiškas sunkvežimis. Į jo šoną atsirėmusi šviesiaplaukė mergina niūriai stebėjo turistų ir balandžių spiečius, o virš jų užrašą „Kopenhagos mados savaitė“. Pagyvenusi moteris kanarėlių geltonumo kailiniais ir dideliais akiniais nuo saulės priešais stendą kalbėjosi su nedidele filmavimo grupe. Šalia jos dvi merginos trumpomis suknelėmis pozavo stingdančiame šaltyje pakaitomis viena priešais kitos aifoną, o peržiūrėjusios rezultatą pradėdavo iš naujo, rankas išsprendusios į šonus ir lūpas sudėjusios bučiniui. Tikriausiai yra filtras, kuris panaikins sušalusią kelių mėlynumą, prieš nuotraukoms atsiduriant tinklaraštyje.

Rotušės salėje bėgiojo saujelė scenos darbininkų vietomis kojineėmis ir rentė blizgantį pilką podiumą, kuris kaip tramplinas kilo kėdžių jūroje. Jaunos juodai vilkinčios moterys rimtais veidais dėliojo ant kėdžių korteles su vardais. Jepė

pasigavo vieną jų ir paklausė, kur rasti Mariją Ringsmosę. *Backstage!** Trumpas atsakymas pasigirdo su dainingu amerikietišku akcentu, jaunajai moteriai net nekilstelėjus akių nuo priešais save laikomo plano.

Už užuolaidos labai mažame plote zujo daugybė žmonių. Prie ryškiai apšviestų veidrodžių jaunoms merginoms buvo daromas makiažas, o palei kabyklas su ryškiaspalviais apdarais rikiavosi daugiau ir mažiau išsirengę modeliai. Liekna tamsaus gymio mergina vienomis apatinėmis kelnaitėmis, aukštakulniais ir plunksnuotu galvos apdangalu atsisuko parodydama porą mažų mergaitiškų krūtų kaip tik Jepėi einant pro šalį. Visi kiti, atrodo, nuogumą priima kaip visiškai natūralų dalyką.

Iš kito patalpos galo pasigirdo švilptelėjimas. Žinoma, Anetė, kam gi dar šautų į galvą čia švilpti. Kas apskritai čia *moka* švilpti? Jepė nužingsniavo link jos palei drabužių kabyklų eilę, akis nudelbęs tiesiai į grindis.

Anetė buvo susiradusi jauną moterį su aifono ausine vienoje ausyje, vilkinčią didžiulį juodą bluzoną su užrašu „Le Stan is for Lovers“**. Ir vėl juoda. Kažin kam tie spalvingi apdarai ant kabyklų, jeigu visi madistai, atrodo, rengiasi tik juodai?

Moteris nervingai dirstelėjo į Jepę neslėpdama neprielankumo ir pasisuko kalbėtis telefonu. Po akimis juoduojantys ratilai leido spėti: arba verkusi visą naktį, arba nemiegojusi. Galbūt ir tai, ir tai.

– Štai Marija Ringsmosė, įmonės atstovė spaudai. Ji labai užsiėmusi. – Anetė demonstratyviai parodė į moterį, kuri anglų kalba išlojo komandą į telefoną ir baigė pokalbį.

* Užkulisuose! (angl.).

** „Le Stan“ skirtas mylintiems (angl.).

– Aš puikiai žinau, dėl ko jūs čia, ir esu pasirengusi kalbėtis apie Alfą. Savaiame suprantama, – ištarė prislopintu balsu, įdėmiai sekiodama besisukiojančius modelius. – Bet būtent dabar tam ypač netinkamas metas: po pusantros valandos turime madų pristatymą ir laukiame keturių šimtų svečių.

– O ar nederėjo visko atšaukti atsižvelgiant į aplinkybes? – Anetė buvo aiškiai pyktelėjusi.

– Ar bent nutuokiate, kiek kainuoja toks šou? – Marija Ringsmosė pakėlė balsą. – Modeliai, kviestiniai svečiai ir tarptautinė žiniasklaida – visi suskridę ir apgyvendinti viešbučiuose, o dar scenografija, vizažistų komanda, maitinimas. Visi pinigai jau sumokėti. Mes juk ne kokia didelė kompanija, nusilaužtume sprandą su išlaidomis, jeigu iš to nebūtų pardavimo. Ne kitaip. – Skruostus išpylė raudonos dėmės, o akys ėmė blizgėti. Išsitraukusi gumelę iš šviesintų plaukų ji greitais judesiais susisuko netvarkingą kuodą.

Jauna juodai vilkinti padavėja bėgiojančiu žvilgsniu prisitartino nešina padėklą su šampano taurėmis. Kiek padvejojusi virpėdama ištiesė padėklą link jų.

– Ačiū, Sigrida. Gerai, kad pradėjote nešioti gėrimus. Tiesiog pasirūpinkite, kad visiems užtektų. – Marija Ringsmosė paėmė taurę ir paragino Jępę su Anete pasivaišinti. Šiedu atsisakė. Tada gurkštelėjo šlakelį, nevalingai perbraukė plaukus už ausies ir vėl siurbtelėjo.

– Į sveikatą! – Anetė sarkastiškai nusišypsojo.

– Paklauskite, esu sugniuždyta žinios apie Alfą. Vos laikausi. Draugavome dešimt metų. Mažiausiai. Aš sukrėsta, mes visi sukrėsti. – Jos balsas gergždė.

– Papasakokite šiek tiek apie jį. Koks buvo žmogus?

– Čia? – Ji nepatikliai pažvelgė į Jepę ir demonstratyviai išpūtė orą supratusi, kad jis nusiteikęs rimtai. – Alfa yra... *buvo*, su juo buvo smagu. Pašėlęs, originalus ir nepripažįstantis ribų, niekada nežinojai, ką sumanys. Bet nepaprastai dosnus tam nedaugeliui žmonių, kurie jam buvo artimi.

– O kas tie žmonės? – Jepė iš kišenės išsitraukė bloknotę.

– Pirmiausia mama. Aš.

– Jokių kitų? Kaip dėl meilužių?

Ji liūdnai nusijuokė.

– Daugybė! Dauguma – visai jauni vyrukai, bet santykiai niekada nesitęsavo ilgai. Iš tikrųjų Alfa buvo labai uždaras, šiek tiek vienišius.

Suskambo mobilusis ir ji tankiai mirksėdama pažvelgė į ekraną.

– Gal pastebėjote ką nors neįprasta per vakarėlį? – Jepė suskubo paklausti, kol ji dar neatsiliepė.

– Nevyko nieko, kas įprastai nevyktų per mūsų vakarėlius. – Prisiminusi šyptelėjo kiek arogantiškai.

– Kiek laiko bendravote su Alfa tą vakarą?

– Iš tiesų tik apsikabinome jam atėjus ir šnektelėjome porą minučių. Nusifotografavome savo socialiniams tinklams. Tai buvo... na, suprantama, buvo anksti. Šiek tiek po devintos.

– Tai jūs nežinote, kada jis išėjo iš vakarėlio?

– Ne. Esu beveik tikra, kad mačiau jį prie baro gerokai vėliau, bet ar tuo metu buvo vienuolikta, ar vidurnaktis, negalėčiau pasakyti.

– Koks jis jums pasirodė?

– Visiškai toks pat kaip visuomet. – Kreivai šyptelėjo. – Linksmas ir įsiaudrinęs, kaip būna nuo kokaino.

Ji panaršė telefone ir atkišo ekraną rodydama fotografiją. Jėpė pajuto, kaip šalta ranka sugriebia už saulės rezginio. Išsipusčiusi Marija Ringsmosė nuotraukoje stovėjo tarp dviejų vyrų ir šypsojosi. Vienas jų buvo Alfa Bartoldis. Antrasis – Johannesas Ledmarkas.

– Ką vakarėlyje veikė Johannesas Ledmarkas? – Anetės balsas atskriejo iš toli.

– Juodu su Alfa atėjo kartu. Kartu ėjo į vakarėlį. Dažnai taip darydavo.

Jėpė ignoravo Anetės žvilgsnį. Johannesas turi daug pažįstamų.

– Kas įvyko po to, kai buvo padaryta ši nuotrauka? Ar tą vakarą dar matėte Alfą? – Jėpės burna buvo išdžiūvusi, o liežuvis, atrodė, akimirksniu padvigubėjo.

– Mmm, ne, buvo tiek daug žmonių. Didžiąją vakaro dalį turėjau užimti svarbiausius užsienio tinklaraštininkus.

– Marija! MARIJA! Ji jau čia! – Patalpą perskrodė riksmas. Marija Ringsmosė išsigandusi pakėlė akis į juodai vilkintį jauną vyrą, stovintį už penkių metrų ir mosuojantį rankomis. Išsitraukė gumelę iš plaukų, pirštais pakedeno garbanas, kyštelėjo veidą į pažastį ir dirstelėjo į veidrodį šalia kabyklos tiesiai už jų.

– Šūdas, nespėjau persirengti! Turiu eiti, atvyko Kayturre. – Ji pažvelgė į jų sutrikusius veidus ir paaiškino: – Kristina Bazan. Tinklaraštininkė, turinti daugiau nei du milijonus sekėjų instagrame. Sumokėjome tikrai daug, kad ji atvažiuotų.

– Palaukite! Turime dar klausimų...

– Teks palaukti. Apgailestauju!

– Ar galime susitikti rytoj?

– Taip, tik pirma paskambinkite. – Marija Ringsmosė jau ėjo. Už poros metrų sustojo ir staiga apsisuko. – Vienas dalykas.

– Taip?

– Klausėte, kas Alfai buvo artimas. Jei be jo mamos ir savęs turėčiau įvardyti dar ką nors, tai būtų Johannesas Ledmarkas. Juodu gerai pažinojo vienas kitą. – Ji truktelėjo pečiais lyg abejodama, ar pasakė ką nors svarbaus. Tada nusigrėžė ir nuėjo.

Jepė išsitraukė telefoną ir vengdamas klausiamo Anetės žvilgsnio surinko Johaneso numerį. Iš karto įsijungė atsakiklis, telefonas buvo išjungtas. Ėmė ieškoti Rodrigo, Johaneso vyro, numerio, bet jį surado ne iškart.

Rodrigas atsiliepė po pirmo signalo.

– Labas, Jepe. – Akcentas ir po šitiek metų tebebuvo stiprus, ir Jepė nenoromis šyptelėjo. *Djepė*.

– Rodrigai, atleisk, kad trukdau, tik noriu įsitikinti, ar Johannesas namie. Turbūt miega po vakar?

Ragelyje stoji tylą. Jepės širdies dūžiai dažnėjo sulig kiekviena sekunde.

Rodrigas atsikrenkštė.

– Ne, jo nėra. Vakar buvo vakarėlyje ir iki šiol negrįžo. – Rodrigo balsas tolo, kol galiausiai kone išnyko.

Jepė užmetė akį į laikrodį. Penkiolika minučių po pirmos.

– Kaip negrįžo? Kur jis?

Dienos, kai iš linksmybių mieste grįžtama po vidurdienio, buvo jau taip toli, kad Jepė jų beveik nebeprisiminė.

– Iš tiesų aš nė nežinau, kur jis.

– Eee, gerai. – Jepei nepatiko gręžtis gilyn, o Rodrigas daugiau informacijos nepasiūlė. – Paprašyk, kad paskambintų, kai grįš, gerai? Iš karto!

Jepė baigė pokalbį ir įsidėjo telefoną į kišenę.

– Ar jis dingo?

– Atrodo, kad vis dar mieste. – Jepė truktelėjo pečiais. – Nagi, turime bylą, kurią reikia išspręsti. Gal pradėkim? – pasakė apsimestinai energingai, bet Anetės tai nesuklaidino.

– Johanesas pradingsta tuo pat metu, kai jo vakarėlio kompaniją randa negyvą sniego pusnyje?..

– Jis greitai grįš namo, tada apklausime ir išsiaiškinsime, kas įvyko.

Anetė pastūmė sunkius vartus ir žengė į šaltį ant akmeninių Rotušės laiptų.

– Visa tai neatrodo gerai, Jefe.

Anetė buvo teisi. Visa tai neatrodė gerai.